

dant Forslag. Det var første Gang, det forelaa. Da mødte 10 eller 12, eller hvor mange det nu var — jeg husker det ikke, jeg har nævnt Navnene en Gang her i Folketinget —, i Landstinget med Forslag om at afvise Sagen. Afvisningen blev vedtagen, da havde de Magt til at gøre det. Her i Tinget behandler man Forslaget lidt pænere, her lader man det gaa i Udvalg, hvor det dør sin stille Død i Løbet af Samlingen. Det er, erkender jeg, en proprere og pænere Behandling, knap saa brutal som den, det ærede Medlem ogsaa nu vil gøre sig til Talsmand for.

Den højtærede Indenrigsminister gik ikke ind paa den Tanke, det ærede Medlem havde fremsat, men docerede for os nogle Ting, jeg hørte, da jeg var en lille Dreng. Jeg har hørt dem mange Gange senere og havde egentlig tænkt mig, at Ministeren havde udviklet sig lige som vi andre, noget mere i Retning af Forstaaelse af, hvad der i Grunden foregaar. Den højtærede Minister mødte med den gamle Frase om Frihed. Ja, den stakkels, mishandlede Frihed! (*Fraenkel*: Det er rigtigt! Det er hørt!) Ja, det er rigtigt; man vil have Frihed, Frihed for den voksne Arbejder — hør dog, hvor kønt! — til at arbejde saa længe og saa meget, han vil, fuld Frihed, fuldt Albuenum, og saa siger man: Det er ikke noget, Socialdemokraterne burde komme med, dette foreliggende Forslag, de burde snarere være gaaede den anden Vej og forlange fuld Frihed for Arbejderne. Det kommer nu ganske vist an paa, hvad man forstaar ved Frihed. Skulde man være konsekvent og gaa den Vej, den højtærede Minister anviste, skulde vi ophæve de Love, som beskytte Mennesker paa andre Omraader, Love, som straffe Voldsmænd, Ejendomsforbrydelser osv., kort sagt alle Love (Afbrydelse). Jo, for det, vi ville have Love for, er Beskyttelse af Arbejderne, det er for at hindre den Udbygning, der foregaar, og som vi anse for urigtig. En Lov herom svarer til dem, man paa andre Omraader har til Beskyttelse for andre Menneskers Personer og Gods. Det kan heller ikke hjælpe, at man stiller sig, som man gør. Thi vi have vedtaget Love her i Rigsdagen, som gaa i den Retning, vi her foreslaa. Den ærede Minister har jo været med til Vedtagelsen af Love om Beskyttelse for Kvinder og Børn. Han glemte desuden, at vi have vedtaget en Lov om voksne Menneskers Arbejde i Butikkerne, Lukkeloven, som paabyder, at Butikkerne de fem Dage om Ugen lukkes Kl. 8. Det er ogsaa et Ind-

greb i den meget omtalte mishandlede Frihed, som den højtærede Minister gjorde sig til saa varm en Talsmand for.

Saa talte den ærede Minister videre om, at Arbejdstiden nu ikke var saa lang som for 30 Aar siden. Da var den godt 11 Timer, medens den nu er knap 10, det var jo gaaet meget godt; vi skulde blot blive ved ad Frivillighedens Vej som hidtil, Arbejdstiden blev nok indskrænket. Det er mærkeligt, hvor Naturen kan være sammensat, saa Folk kunne modsige sig selv, naar de staa i forskellige Situationer. Thi paa den ene Side er der en Tendens indenfor det — saaledes hedder det jo — selvstændige Venstre til at faa fat i Spørgsmaalet om Kampen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og paa den anden Side siger den højtærede Minister, at der skal være fuld Frihed paa det Omraade, det gaar bedst ad Frivillighedens Vej, det skal Staten slet ikke blande sig i. Nu har man under Forhandlingerne gentagne Gange nævnt Papirfabrikerne. Jeg minder om, at man i Fjor fra Papirarbejdernes Side netop ønskede ad Forhandlingens Vej at faa deres umenneskelig lange Arbejdstid paa effektive 12 Timer nedsat til 8 Timer om Dagen. Det satte det kapitalstærke Selskab, som har Monopol paa Papirfabrikationen her i Landet, sig imod og sagde: Det gaa vi aldrig i Evighed ind paa, saa kunne De gøre, hvad De ville. Arbejderne havde saa Valget mellem at frafalde deres Fordring om forkortet Arbejdstid eller at kæmpe for at søge den opnaaet og da maaske igen vække noget af den Forargelse, der er kommen til Orde her i Folketinget over de Kampe, der føres af Arbejderne for at opnaa de Krav, de mene at have Ret til at stille. Der kan man se, hvor selvmodsigende man kan være, og det er ikke rigtigt. Man skal til en vis Grad være konsekvent. Naar man i det ene Øjeblik siger: Den Ting skal have Lov til at udvikle sig i Frihed, maa man ogsaa i det andet Øjeblik sige: Ja, saa skal den have Lov til at udvikle sig i Frihed, Staten skal paa ingen Maade blande sig deri.

Den højtærede Minister sagde om det af det ærede Medlem fra Maribo (Rørdam) fremdragne Forhold paa Sessionerne, at det var vist ikke, fordi de unge Mænd arbejdede for strengt, de blev kasserede, det var af andre Grunde, man behøvede dem ikke alle. Jeg har omtalt dette og fremhævet, at en af de Grunde, der er til de mange Kassationer, er Industriens betydeligt strengere Krav til Arbejde